

---

## **El secret de les Illes Columbretes**

---

Tot va ocórrer al voltant de l'any 1850. Era un dia com un altre qualsevol, jo, l'Arxiduc Lluís Salvador i la meua tripulació navegàvem per les tranquil·les aigües de la Mediterrània. Em trobava en el meu camarot intentant trobar la calma necessària per a escriure el diari de bitàcora. Però en aquell moment, el meu camarada Sforza va irrompre en l'habitació, angoixat.

- Senyor arxiduc, amagues a la bodega! Ens estan abordant!

El meu cor es va parar durant un instant. En eixir ràpidament per la porta vaig veure una situació espantosa: una lluita entre pirates i la tripulació. Entrí en la bodega ràpidament, respirant fort, amb la desgràcia d'ensopegar amb uns barrils i caure a terra, perdent el coneixement.

\*\*\*

En despertar, pugí a la coberta i vaig descobrir que el paisatge havia canviat radicalment. El meu vaixell, el Nixe, estava atracat en una gran illa. Aquella que havíem divisat feia dies, a la qual ens dirigíem quan ens van abordar.

Era de nit, però la llum de la lluna plena banyava cada racó d'aquelles terres, era un illa petita de gran bellesa, coberta de vegetació, roques volcàniques i una muntanya no molt gran.

Malauradament, la llum de la lluna no podia protegir-me del fred, així és que, al no trobar ni rastre dels meus homes, vaig decidir fer una fogata en la sorra amb un encenedor que guardava a la butxaca de la jaqueta.

Aleshores, passà una cosa que em va deixar petrificat. De l'obscura superfície de l'aigua del mar, va emergir una esfera gran, unida a una mena de coll...Tenia dos ulls i també una boca... Estava contemplant el cap d'una tortuga gegant!

Temorós, em vaig apropar poc a poc, no obstant això, l'animal no pareixia tenir-me por, i els seus ulls estaven en contacte directe amb els meus. Un pensament va passar pel meu cap; potser fora ridícul, però tot açò ja ho era.

-Pots entendre'm? -vaig mussitar.

La tortuga no va respondre, com era d'esperar; en canvi, curiosament va moure el cap lentament de dalt a baix.

-Pots moure't?

La criatura va assentir una altra vegada.

-I per què no ho fas?

Ella senyalà amb el cap vers una zona prop dels arbres. En aproximar-me vaig descobrir una pila de flascons transparents; reconeixia l'olor: s'utilitzava en la medicina per adormir els pacients. L'animal em mostrà aleshores una petita muntanya llunyana on vaig distingir foc i ... siluetes humanes.

Em vaig girar cap a la tortuga:

- Si et dic que et mogues, ho faràs?

Em va llançar una mirada interrogant, a la qual vaig respondre contant-li el meu pla.

\*\*\*

La muntanya no era massa alta, malgrat que l'edat no perdonava i pujar-la em va fatigar prou. El cim no era res de l'altre món, excepte per una cosa: recolzats en una formació rocallosa estava la meua tripulació. En veure Sforza vaig córrer cap a ell.

-Amic meu! -vaig dir mentre m'apropava a ell-. Hem d'anar-nos-en, tinc un pla!

Sforza no feia cap intenció de moure's i tenia la mirada perduda. Vaig agafar-li el rostre cridant el seu nom diverses vegades, però ell no responia. A l'instant vaig reconèixer la pudor d'aquella fastigosa medicina dels pirates en el seu alè. Després de diferents intents per reanimar-lo se'm va acudir una idea que funcionaria de segur:

-Sforza, escolta'm. Des de sempre, m'has contat una història que jo com a biòleg creia impossible. Però tu insisties i insisties –vaig captar la mirada del meu camarada-. La llegenda contava la història d'una tortuga gegant que habitava les profundes aigües de la Mediterrània . Va viure de forma pròspera durant molts anys, fins que arribà un canvi climàtic que posà en perill la vida de milions d'espècies i suposà l'extinció d'altres. Aquesta ésser es quedà adormit en la mar, tant de temps que va créixer vegetació en la seua closca, es van formar roques, muntanyes i platges. Més endavant, uns pirates el van trobar i van pensar que era exactament el que buscaven: un refugi, un lloc on amagar-se, una illa que mai trobarien els seus enemics, perquè sempre aniria d'un lloc a un altre –Sforza em va mirar fixament als ulls-. Doncs bé, aqueixa llegenda és certa i estem precisament damunt la tortuga.

\*\*\*

Sforza no tardà en espavilar-se, s'alçà i despertà la resta de la tripulació, provocant que en un parell de minuts estiguérem tots baixant la muntanya a corre-cuita. Em va contar que quan vaig amagar-me a la bodega, els pirates els van capturar i se'ls van endur a l'illa, adormint-los amb una estranya substància, tal i com jo sospitava. Després de furta-los totes les possessions valuoses que portaven damunt, els van abandonar al cim, confiant que no tindrien prou energies per fugir. Aleshores, van anar a buscar-me.

Les paraules de Sforza es van veure interrompudes de sobte. Tots ho vam observar, a la cima de la muntanya havien aparegut unes figures groguenques, amb bastons. Els pirates ens havien trobat.

-Ei! Estan ahí! Els hem trobat! Ahí està l'Arxiduc!

Vam acabar de baixar el turó corrents, amb els pirates al darrere, i quan estàvem immersos en la vegetació vaig cridar a plena veu:

-ARA!

La tortuga seguí les meues instruccions: es bellugà i l'illa es mogué. Va ser com un terratrèmol que ho sacsejà tot. Els arbres s'agitaven de forma esfereïdora i les roques queien rodant pel faldar de la muntanya. Amb tot, l'animal no va parar, nosaltres vam caure a terra i aleshores passà el que havia planejat: l'illa va caure literalment a la mar, partint-se, trencant-se, i els pirates van quedar-se sense aquella valuosa criatura, amb qui jo i la meua tripulació vam partir.

\*\*\*

Vaig viatjar durant molts anys de costa en costa, de mar en mar, al llom de la meua amiga, investigant, estudiant. Però, la “petita” mascota, com tot ésser viu va morir. Encara que no del tot, perquè queden les roques que va dur sobre la seua closca durant tants anys, les Columbretes: unes illes clavades en la Mediterrània, un lloc que sempre duré al cor.

**IES “El Caminàs” (Castelló)**

*Autors:*

Alumnes de 3r ESO B

*Coordinadora:*

Anna Tena Vicente